

col.laboració

... Així com nosaltres perdonem els nostres deutors !

Que la doctrina cristiana és amor i sacrifici tots ho sabem sobradament. Precisament per això ens complau recordar que «tant va estimar Déu al món que li envià el seu Fill Unigènit». Que aquest Fill, per amor, sofrí passió i mort de creu per tota la humanitat.

I també sabem que aquest Fill ens ensenyà a nosaltres, els homes, a dirigir-nos al Pare com sols Ell —Déu i Home— ho podia fer: «Pare nostre que esteu en el cel...»

Lloar al Pare, demanar-li favors és cosa fàcil; dir-li que ens perdoni les nostres culpes ens sembla del tot normal. Però quan li hem d'afegir «així com nosaltres perdonem els nostres deutors...» aleshores ja ens costa més. La nostra naturalesa humana tan feble i per consegüent tan sensible a les ofenses que se li fan, es rebel·la quan es tracta de perdonar una injúria al nostre proïsme. I és llavors quan se'ns demana una gran capacitat d'amor per arribar a la sublimitat del sacrifici. Però quan hem atorgat aquest perdó és quan podem tenir confiança d'assolir el de Déu... així com nosaltres perdonem els nostres deutors!

Que bé entengué l'heroïcitat de l'amor aquella Guia de la Caritat que en plena guerra civil espanyola perdonava el seu deutor!

Heus ací el fet. No importa qui me'l contà; però succeï en un hospital de Saragossa:

La imatge del Sant Crist presidia l'espaiosa sala on des dels seus llits respectius els ferits passaven les hores i els dies, esperant el seu restabliment.

La Guia de la Caritat que tenia cura d'aquella sala, notà en la cara desencaxada d'un dels ferits (molt jove per cert), que alguna cosa anormal li succeïa. Li preguntà si es trobava malament i coses per l'estil pròpies del cas. A totes les seves preguntes el jove contestà negativament.

Passats alguns dies, veient la religiosa que aquell ferit continuava en el mateix estat i com si volgués sostreure's o absentar-se de la vista d'algú, passà per la seva

imaginació la idea de que tal volta aquell desgraciat no tingués la consciència tranquil·la a causa de... què sabia ella! No volgué profunditzar sense inquirir-ne els motius; però quasi segura que una lluita interior era la causa dels seus sofriments morals, se li apropà i amb veu manyaga començà a explorar aquell cor.

Instat per la bona religiosa, confessà que no podia suportar la presència del Crucifix. Aquesta sortida inesperada permeté a la seva interlocutora endevinar el perquè del seu comportament, i a força de suaus i repetides insinuacions, ell no pogué perllongar per més temps el silenci que li oprimia el pit i començà la seva narració amb freqüents sobressalts, interromput de quant en quant per la seva interlocutora a qui són preciosos alguns detalls...

«Jo —començà— vivia a Madrid quan esclatà la guerra. Un dia, anant de passeig amb els meus amics, aquests em tractaren de covard perquè no havia fet, com ells, cap crim de sang. Davant d'aquesta paraula i altres per l'estil que em dirigiren, vaig sentir-me ferit en el meu amor propi i sols vaig pensar en fer alguna cosa perquè no em tinguessin com a tal. El resultat fou —s'interrompé uns instants com desconcertat per aquell record i prosseguí secament— que vaig assassinar a un metge de Madrid».

—«A quin carrer vivia? Com es deia?», li preguntà la Germana. El narrador contestà sens titubejar a aquestes i d'altres preguntes: «Tenia uns X anys d'edat, el seu cabell era ja blanc, el seu posat distingit... etc., etc...»

No faltava investigar més. No cabien dubtes davant d'uns detalls tan concrets. La Germana, tota tremolosa d'emoció, amb els ulls velats per les llàgrimes, però sense perdre l'enteresa, amb veu ferma i suau alhora li diu:

—«Que Déu et perdoni com jo et perdono; el que tu mates, era el meu pare!».

Fins aquí el fet, meravellós exemple d'amor i de perdó. Però el cert és que és aquest el perdó que per a nosaltres demanem, encara que en excepcionals ocasions Déu ens exigeixi tant.

Misericòrdia Travesa

Garatge ELOY

Concessionari per a Granollers i Badalona

CITROEN

